

отъ гнѣздата си. Но риболовитѣ бѣха милостиви към нея, като великодушно ѝ отстъпваха остатъцитѣ отъ своята трапеза и сойката бѣше благодарна на това. Тя никога не се опитваше да отнеме нѣщо отъ пиленцата на риболовитѣ, дори и тогава, когато нѣмаше майка имъ, а се задоволяваше съ това, което тѣ изхвърляха като ненуждно. Но най-интересното е, че и самата сойка не оставаше длъжна на риболовитѣ: тя бѣше вѣренъ стражъ на гнѣздото; отъ нейното внимателно око не избѣгваше нищо, което се случваше въ гората наблизо. Както вѣрно куче лае, когато наближи нѣкой непознатъ, така и сойката започваше да крѣка, когато се случеше нѣщо, като знаеше, че друго не може да направи, освенъ да предупреди тѣзи, на които крилата и ногетѣ сж достатъчно силни. Когато разни хищни звѣрчета слизаха отъ планината и започваха да търсватъ подъ дървото разхвър-

и лянитѣ рибешки глави, опашки други остатъци, сойката се въртѣше наоколо и се взираше въ тѣхъ съ любопитство. Тя ги оставяше спокойни да си похапнатъ, докато тѣ се задоволяваха съ това, на което имаха право; но когато нѣкой отъ тѣхъ погледваше съ хищно око къмъ гнѣздото на риболовитѣ, или се опитваше да се качи до него, тя веднага вдигаше тревога.

Веднажъ, когато моята лодка се тихо плъзгаше край брѣга, азъ чухъ, че сойката крещѣше, което предвещаваше опасностъ. Риболовитѣ, които